

“Õppides läbi väliskogemuse”

Pärast aastate pikkust saksa ja jaapani keele õppimist langetasin gümnaasiumi ajal otsuse, et ülikooli tahan minna just Saksamaal. Põhjuseid selleks oli mitmeid. Esiteks lootsin ma, et elades perest ja lähedastest tükk maad kaugemal, muutun ma iseseisvamaks ja õpin paremini probleemidega üksi toime tulema. Teiseks mõtlesin ma, et kuna Eesti on niivõrd väike riik, siis Saksamaal õppides on mul kindlasti palju enam võimalusi nii töö, praktika kui ka muudes valdkondades. Kuigi teise riiki kolimine kooli nimel tundus hirmus mõte esialgu, siis rõõm oli suur kui sain kinnituse, et olen Berliini Vaba Ülikooli vastu võetud. Nii veider kui see ka kõigi jaoks polnud, tulin ma siis Saksamaale, et õppida saksa keeles jaapani keelt! Kuna jaapani keel oli mul juba viies keel, siis ma väga ei muretsenud, et peale lõpetamist tööd ei leia. Lisaks olin veendunud, et kui õppida midagi, mis niivõrd huvitav enda jaoks on, läheb ka koolitöö palju sujuvamalt ning varahommikul loengutes on sellegipoolest huvitav ja tuju hea.

Lisaks sellele, et neli korda nädalas sai jaapani keele tundides käidud, registreerisin ma ennast ka saksa keele tundidesse, kus ma kolm semestrit käisin. Saksa keele tunnid olid ehk sisult vähem põnevad kui omal ajal Tallinna Keeltekoolis, kuna nüüd oli sisu täielikult akadeemiline, kuid huvitavaks tegi see, et nendes tundides olid kõik samamoodi teistest riikidest pärit, olgu see siis läbi Erasmus programmi või siis ise Saksamaale kolinud nagu mina. Sageli oli töötamist grupis, tänu millele sai siis eri rahvuste inimesi paremini tundma õppida. Tihti kuulis tunni ajal lauseid, mis algasid “aga minu riigis on nii...”. Lisaks ei osanud ma kunagi arvata, et kohtun näiteks inimesega Lõuna-Aafrika Vabariigist.

Eriti tänulik olen ma selle üle, et läbi ülikooli oli võimalik saada erinevaid praktika pakkumisi. Tänu sellele veetsin ma pool aastat Berliinis ühes väikeses firmas, kus olid vaid jaapanlased töö. Seega tekkis mul võimalus olla põhimõtteliselt nagu “väikeses Jaapanis” töö, kogu selle kultuuri ja omapärade keskel. See ei aidanud ainult keeleoskusi parandada, vaid aitas mul ka paremini mõista, kuidas mõtlevad inimesed, kes elavad hoopis teisel pool maakera. Läbi ülikooli sain ka endale töö ühes Jaapani restoranis, kus samamoodi on vaid jaapanlased ja pooljaapanlased töö. Seega tänu sellele, et ma Saksamaale seda ala õppima tulin, tekkis mul võimalus väga kiiresti oma teadmisi ja keeleoskusi arendada. Võrreldes mu praegusi oskusi sellega, mis need 5 aastat tagasi olid, siis nüüd võin ma täiesti igapäevast vestlust kahe jaapanlase vahel pealt kuulata ja ma saan nende naljadest aru ja suudan isegi kaasa rääkida. Tänu sellele kõigele saan ma endale lubada seda, et nüüd lähen pikale reisile Jaapanisse ja ma võin kindel olla, et mu keeleoskustest on küllalt, et igas olukorras hakkama saada.

Lisaks tööle ja praktikale oli ka võimalus endavanuseliste Jaapani noortega kohtuda. Mitmed korrad tulid Jaapani ülikoolidest õpilaste grupid Berliini ekskursioonidele, et rohkem Saksamaa ja Euroopa kohta õppida. Ma küll õppisin väga palju läbi nende, kuid samas sain mina ka väikest Eestit rohkem reklaamida. Kui ma Jaapanis nende samade õpilastega kokku sain, siis sain suure üllatuse osaliseks kui nad mulle rõõmuga teatasid, et nende järgmine ekskursioon läheb ka läbi Eesti ning nende reisikorraldaja isegi palus minult abi ja et ma soovitaks kohti kuhu minna. Ise õppimise rõõm oli väga suur, kuid veelgi toredam oli näha teisi enda kodumaa vastu huvi tundmas. Mina soovitaksin igal juhul kõigil kasvõi lühikest aega välismaal õppida, kuna selle aja sees saab nii paljude erinevate inimestega kohtuda, tänu millele sul võib tulevikus palju enam võimalusi olla.

Esimene pilt on mu praeguses töökohas Jaapani supirestoranis, kui näitleja Momoi Kaori meil söömas käis. Teine pilt on Kyoritsu Naiste Ülikooli õpilastega ja nende giidiga, kui nad Berliinis ekskursioonil käisid.